

Arrest

nr. 76 960 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BYLOOS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. *Feitenrelaas*

U, A. A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjik origine te zijn. U werd geboren in 1364 (1985) in het dorp Qalai Malek in het district Paghman in de provincie Kabul, waar u ook woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd. U bent alleen naar België gekomen, uw ouders en broers en zussen verblijven nog in Qalai Malek in Afghanistan.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van bedreigingen door de Taliban gerelateerd aan uw werkzaamheden als boodschapper voor de Amerikaanse basis in Baghram in de provincie Kabul. Ongeveer 4 jaar geleden raakte uw vader ernstig gewond bij de explosie van een mijn nabij het huis van de familie in Qalai Malek. Uw vader verloor hierbij één been en kon vanaf dan niet meer werken. Om uw gezin financieel te ondersteunen begon u te werken als manager in het Kabul Guesthouse in Qalai Fathullah in Kabul stad. Ongeveer 2 jaar geleden werd u door de eigenaar van dit guesthouse, A. S. S. (...), voorgesteld aan de Amerikanen van de basis in Baghram. U begon te werken als boodschapper voor deze Amerikaanse basis. 2 tot 3 keer per week ging u naar de basis in Baghram en met de hulp van een tolk ontmoette u daar een Amerikaan. U werd steeds gecontacteerd door de Amerikanen via A. S. (...), de eigenaar van het guesthouse in Kabul. U kreeg een lijst met benodigde producten (voedingswaren en Afgaanse antieke spullen zoals ringen en edelstenen), die ofwel voorradig waren in het guesthouse zelf, ofwel ging u ze kopen in de naburige bazaars van Sharai Ghazni, Shara nauw of Koch-e Morgha. Op het einde van de week werd er een rapport opgemaakt van de aangekochte goederen. A. S. (...) maakte de papieren klaar voor de betaling en u ging naar de basis in Baghram om de goederen te leveren en het geld te ontvangen.

Uw problemen begonnen vanaf het moment dat u begon te werken als boodschapper voor de Amerikanen van de basis in Baghram. De mensen en mullahs uit uw dorp en regio waren niet opgezet met deze activiteiten. U werd beschuldigd van spionage en samenwerking met de Amerikanen. U zou de Amerikanen informatie hebben doorgegeven in verband met een wapeninzameling door de regering en de internationale troepen. U kreeg in 1388 (2010) tweemaal een brief van de Taliban waarin u werd aangespoord producten te vermengen met de voedingswaren die u aan de Amerikanen leverde. De eerste brief werd in de maand jauza (mei-juni) afgegeven aan één van de bewakers in het Kabul guesthouse, 4-5 maanden later werd de tweede brief bij uw thuis geleverd. U weigerde dit en werd tweemaal aangevallen. De eerste aanval gebeurde 7-8 maanden voordat u Afghanistan verliet. U was op dat moment in de Sarak Naw in Kabul op weg naar de bazaar van Campany bij Khoja Musafir om inkopen te doen voor de Amerikanen. Op dat moment vond er daar een zelfmoordaanslag plaats op commandant A. R. S. (...). De auto van S. (...) werd opgeblazen door een bomexplosie, S. (...) zelf bleef ongedeerd maar verschillende van zijn bodyguards kwamen om het leven. U bevond zich in de nabije omgeving van de explosie en werd door de andere bewakers van S. (...) afgeranseld omdat ze u verdachten van medeplichtigheid aan de aanslag. Toen ze merkten dat u niet gewapend was en niets met deze aanslag te maken had, lieten ze u gaan. U ging zwaar gewond naar huis en werkte niet gedurende 20 dagen. Na 3 weken ging u terug werken in het Kabul Guesthouse en onderweg naar huis werd u opnieuw aangevallen in de omgeving van Sarak Kohna in Kabul. 4 mannen op motors omsingelden u en sloegen u hardhandig in elkaar. Ze verwezen naar de brieven en uw weigeringen te doen wat daarin gevraagd werd. U werd gewond naar het ziekenhuis gebracht en werd daar 2 dagen behandeld. Vervolgens vluchtte u naar uw oom in het naburige dorp Darzargar, waar u ongeveer 20 dagen verbleef. Omdat u zich niet meer veilig voelde en vreesde voor uw leven, vluchtte u op aanraden en met de hulp van uw oom weg uit Afghanistan.

U ontvluchtte Afghanistan alleen begin hamal 1390 (komt overeen met eind maart 2011). U kwam in België aan op 29 maart 2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd en vermoord te zullen worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Taskara (Afgaanse identiteitsbewijs) uitgereikt in het district Paghman, een kopie van de taskara van uw vader, een medisch certificaat van uw ziekenhuisopname in Paghman Clinic Kabul, twee brieven van de Taliban, verschillende betalingsbewijzen van Kabul Guesthouse van de boodschappen die u deed voor de Amerikaanse basis in Baghram, uw badge als Catering Manager van het Kabul Guesthouse, rekeningen van de aangekochte producten voor de Amerikaanse basis, familiefoto's van uw broers en zussen en uw vader met geamputeerd been na de mijn explosie, de envelop waarin deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die de aanleiding vormden tot uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen zijn immers op verschillende vlakken weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig zodat uw gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan onvoldoende wordt aangetoond.

Volgende cumulatie van vage, incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen met betrekking tot uw beroepsprofiel in Afghanistan en de incidenten die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnen op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Om te beginnen zijn er uw verklaringen met betrekking tot uw beroepsprofiel: uw werk als 'cateringmanager' bij het Kabul Guesthouse in Kabul stad. Deze verklaringen komen dermate oppervlakkig en weinig specifiek over dat de vraag kan gesteld worden of u daar effectief recent voor uw vertrek werkte. U verklaart reeds meer dan 2 jaar werkzaam te zijn in dit guesthouse in de functie van manager (CGVS, p. 10-11), dan kan toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u gericht kan antwoorden op een aantal specifieke vragen met betrekking tot uw werk. Wanneer u gevraagd wordt naar wie er in het guesthouse verbleef kan u slechts antwoorden dat er verschillende mensen verbleven, buitenlanders en ook Afghanen. Wanneer u dan gevraagd wordt wie precies die Afghanen waren, stelt u dat het Afghanen waren van het buitenland die daar de nacht doorbrachten (CGVS, p. 12), meer concrete duiding kan u hier niet over geven. Van iemand die meer dan 2 jaar als manager werkte in een guesthouse en dagelijks contact had met de gasten komt het zeer onwaarschijnlijk over dat u niet meer details over hen kan geven. Zeker omdat u stelt problemen te hebben met de Taliban omwille van uw werk en uw contact met buitenlanders in dit guesthouse. Indien dit werkelijk zo was zou u bij voorgaande vraag logischerwijze spontaan enkele namen moeten kunnen opnoemen van buitenlanders en internationale organisaties die de voorbije 2 jaar bij u te gast waren, dit blijkt echter niet het geval (CGVS, p. 11-12). U toont bijgevolg onvoldoende aan dat u en het Kabul Guesthouse, waar u beweert te hebben gewerkt, een doelwit zijn van vervolging door de Taliban.

Ten tweede komen ook uw verklaringen over het werk dat u via dit guesthouse deed als boodschapper voor de Amerikaanse basis in Baghram dermate vaag en weinig specifiek over dat er eveneens sterk kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze werkzaamheden. U stelt dit werk 2 jaar te hebben gedaan, bijgevolg kan van u verwacht worden dat u hier specifieke en gedetailleerde informatie over kan geven. Dit blijkt echter niet uit uw verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt naar de omstandigheden waarin u met dit werk begon, stelt u dat u aan de Amerikanen werd voorgesteld door Abdul Smi Samiyat, de eigenaar van het Kabul Guesthouse waar u werkte (CGVS, p. 11). Wanneer u dan naar meer concrete duiding hierover wordt gevraagd, antwoordt u dat de eigenaar 'misschien' rechtstreeks contact had met de Amerikanen, maar dat u het niet zeker weet, u had in ieder geval geen rechtstreeks contact met de Amerikanen (CGVS, p. 11). Hierbij spreekt u uzelf bovendien tegen in uw verklaringen aangezien u slechts enkele minuten daarvoor verklaarde altijd contact te hebben gehad met dezelfde Amerikaan aan de ingang van de basis voor het afleveren van de gevraagde goederen en boodschappen (CGVS, p. 11), u had blijkbaar dus wel rechtstreeks contact. Wanneer u dan gevraagd wordt wie deze Amerikaan was, kan u hier niet meer informatie over geven dan dat het altijd dezelfde persoon was. U kent zijn naam niet en kan ook niets meer over hem vertellen (CGVS, p. 11). Dit komt zeer ongeloofwaardig over aangezien u verklaart hem gedurende 2 jaar meerdere keren per week te hebben ontmoet aan de base in Baghram (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens om meer concrete duiding wordt gevraagd over de relatie tussen de eigenaar van het guesthouse waar u werkte en de Amerikanen van Baghram base en of dit de reden is waarom u kon beginnen werken voor de Amerikanen, blijft uw antwoord opnieuw zeer speculatief en weinig concreet. U stelt dat er 'misschien' sprake was van een directe relatie, maar iets concreet kan u niet vertellen over deze relatie, u verklaart er niets over te weten (CGVS, p. 13). Dit komt opnieuw zeer ongeloofwaardig over aangezien u verklaart 2 jaar manager te zijn geweest in het guesthouse van deze man en ook gedurende 2 jaar via hem te hebben gewerkt voor de Amerikanen. Het is dan ook heel onwaarschijnlijk dat u niets zou weten over deze relatie en de reden waarom u dat werk kon beginnen doen. Het komt vreemd over dat u niet nieuwsgierig was naar waarom u werd uitgekozen om dit werk te doen en dat u zich hier ook helemaal geen verdere vragen bij stelde, bijvoorbeeld wat eventuele gevaren zouden kunnen zijn voor u verbonden aan dit soort werk.

Ook over hoe het uitwisselingsproces van boodschappen en de betaling hiervoor dan wekelijks concreet verliep, blijven uw verklaringen vrij vaag en oppervlakkig. U vertelt dat u 2-3 keer per week naar de basis ging om goederen te leveren en dat op het einde van de week er een rapport werd

opgesteld door uw baas van de geleverde goederen en de kosten. De Amerikanen stempelden dit af en u tekende en werd uitbetaald (CGVS, p. 12). U stelt dat het hierbij vaak ging om bedragen van 100en dollars (CGVS, p. 13), de vraag stelt zich dan ook hoe u deze hoge bedragen van de goederen kon betalen nog voor u het geld ontving van de Amerikanen. U vertelt ook verder niets concreet over hoe deze uitwisseling verliep en of er bijvoorbeeld soms problemen waren, of u steeds de juiste producten meebracht, of er soms vergissingen gebeurden en hoe dit dat in zijn werk ging (CGVS, p. 10-13). Indien u dit werk werkelijk zou gedaan hebben, kan van u verwacht worden dat u hier spontaan iets meer over vertelt.

Tot slot kan bij dit punt ook opgemerkt worden dat u eveneens niets meer kan vertellen over eventuele andere mensen die dit soort werk ook deden voor de Amerikanen. U stelt niemand te kennen in Kabul die dit soort werk ook deed en gelijkaardige problemen kende (CGVS, p. 21). Wanneer u dan gevraagd wordt of u de enige was die voor de Amerikanen werkte, stelt u dat er nog mensen uit uw regio waren die voor de Amerikanen van Baghram base werkten, maar dat u niet weet wie en wat voor soort werk ze deden (CGVS, p. 21). Ook over de twee tolken met wie u verklaart 2 jaar meerdere keren per week te hebben samengewerkt, kan u niets concreet vertellen. U kent alleen hun twee namen, Wahid en Jamil (CGVS, p. 11) en verklaart voor de rest niets van hun leven af te weten. U verklaart hen niet te kennen, hen nooit iets te hebben gevraagd en dus ook niet te weten of zij eveneens problemen hadden met de Taliban omwille van hun werk voor de Amerikanen (CGVS, p. 21-22).

Al deze oppervlakkige en weinig specifieke verklaringen over uw werk als boodschapper bij de Amerikanen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vooropgestelde beroepsprofiel. Indien u dit werk werkelijk zou gedaan hebben zou u hier beduidend meer concrete en gerichte informatie over moeten kunnen geven.

Ten derde rijst de vraag waarom precies u werd uitgekozen door de Amerikanen om voor hen die boodschappen te doen, waarom de Amerikanen specifiek u in vertrouwen namen voor dit werk. U, een man die ze niet kenden en met wie ze, naar uw verklaringen, nooit direct contact hebben gehad. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u dat het 'misschien' komt door de relatie die de eigenaar van het guesthouse had met de Amerikanen, maar over deze relatie weet u verder niets (CGVS, p. 13, zie vorige paragraaf). U stelt hierbij dat niet iedereen dit kon doen (CGVS, p. 13). Maar waarom zou niet iemand anders dit werk kunnen doen? Iemand die bijvoorbeeld beter Engels spreekt, u verklaart slechts een klein beetje Engels te begrijpen (CGVS, p. 10), zodat er contact zou mogelijk zijn met de Amerikanen zonder de hulp van tolken. De vraag stelt zich zelfs waarom de tolken die u vernoemt niet zelf rechtstreeks deze boodschappen konden doen voor de Amerikanen, waarom u daar als tussenpersoon bij kwam, dit bracht immers extra kosten met zich mee voor de Amerikanen. Eveneens stelt zich de vraag waarom niet de eigenaar van het guesthouse zelf dit werk deed om iets extra bij te verdienen. U kan hier niets concreet over vertellen, u kan niet beduidend aantonen waarom de Amerikanen specifiek u vertrouwden of waarom ze de eigenaar van het guesthouse vertrouwden wanneer hij u aan hen voorstelde (CGVS, p. 13). Bovendien rijst eveneens de vraag waarom de Amerikanen in de eerste plaats iemand nodig hadden om deze boodschappen voor hen te doen, waarom ze dit niet zelf konden doen. Wanneer u gevraagd wordt naar welke boodschappen u juist moest doen voor de Amerikanen, welke producten u diende aan te kopen, dan stelt u dan het ging om voedingswaren, maar ook om grote hoeveelheden alcohol en antieke spullen, zoals edelstenen en ringen (CGVS, p. 10). Een eerste bemerking die zich hierbij stelt is dat de Amerikanen in Afghanistan hun eigen winkels hebben in of vlakbij de kampen waar ze verblijven - o.a. de Supreme Food Markets - en dat het bovendien daar is, in de bases zelf, dat meestal alcohol wordt verkocht en niet in de gewone voedingswinkels in de bazaars. Het komt bovendien onwaarschijnlijk over dat de Amerikanen niet zouden nadenken over hun imago wanneer ze wekelijks een Afghaan op pad zouden sturen om voor hen grote hoeveelheden alcohol te gaan kopen. Een tweede bemerking heeft te maken met de antieke spullen die u verklaart voor hen te moeten gaan kopen. Ook hier komt het weinig waarschijnlijk over dat de Amerikanen u antieke ringen en edelstenen zouden laten kopen ter waarde van 100en dollars, zonder daarbij stil te staan bij de risico's en straffen die verbonden zijn aan antiekroof in Afghanistan. Op regelmatige basis worden er voor de buitenlandse militairen immers legale markten georganiseerd binnen in de militaire kampen, waar zij op een veilige manier dergelijke inkopen kunnen doen en waar vooraf gescreeende Afghaanse handelaars hun waren waaronder juwelen, kunstobjecten en andere zaken demonstreren en verkopen. (Informatie over shoppingmogelijkheden voor buitenlandse militairen werd toegevoegd aan het administratieve dossier.)

Met deze weinig concrete en eerder speculatieve verklaringen slaagt u er niet in op afdoende wijze aan te tonen wat uw specifiek nut was voor de Amerikanen en waarom ze precies u nodig hadden en vertrouwden om dit soort werk voor hun te doen.

Ten vierde ondermijnen ook de incoherente en tegenstrijdige verklaringen over de twee incidenten die de concrete aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging. U verklaart tweemaal aangevallen te zijn door de Taliban omwille van uw samenwerking met de Amerikanen en daarom het land te hebben verlaten (CGVS, p. 16). De eerste aanval die u aanhaalt staat echter volledig los van de tweede aanval en van de bedreigingen vanwege de Taliban omwille van uw werk. Het gaat hier om een mislukte zelfmoordaanslag op commandant S. (...), waarbij u toevallig in de buurt was op het moment van de explosie en verdacht werd als dader door enkele bodyguards van S. (...). U werd in elkaar geslagen en ondervraagd, maar toen bleek dat u hier niets mee te maken had werd u weer vrij gelaten en verder ook met rust gelaten (CGVS, p. 16 en 20). Dit incident was dan ook een éénmalig en losstaand feit dat niets te maken heeft met uw vluchtrelaas en uw vrees voor vervolging door de Taliban. U verklaart zelf niet te weten of er een link was tussen de eerste en de tweede aanval (CGVS, p. 20). Het houdt dan ook geen steek dat u dit feit verweeft in uw vluchtverhaal. Dit wekt de indruk dat u probeert feiten bij elkaar te trekken die niets met elkaar te maken hebben om uw verhaal sterker te maken. Dit ondermijnt echter de logica en samenhang van uw vluchtverhaal en trekt de geloofwaardigheid ervan ernstig in twijfel. Bovendien dient hierbij ook te worden opgemerkt dat u commandant S. (...) in de foute partij situeert. U benoemt de Hezb-e Islami als zijn partij (CGVS, p. 19), terwijl hij bij de Ittihad partij is. Dit komt vreemd over aangezien hij en zijn partij zeer bekend zijn in uw regio van herkomst. Ook geeft u een foute datering weer van de aanslag op S. (...). U situeert deze aanslag 7 of 8 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, wat zou betekenen dat die plaats vond rond augustus 2010, terwijl uit de COI blijkt dat deze aanslag eind november 2009 is gebeurd.

In verband met de tweede aanval die u aanhaalt kan worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent opnieuw dermate vaag, incoherent en tegenstrijdig zijn, dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de waarachtigheid van dit incident. Wanneer u naar meer concrete duiding bij deze aanval gevraagd wordt, kan u hier nagenoeg niets over vertellen. U weet niet wie dit waren, waarom ze u aanvielen of wat ze van u wilden (CGVS, p. 20). Wanneer u gevraagd wordt wat ze concreet deden en zeiden, stelt u dat ze in Pashtou spraken en dat u dat niet goed verstaat en dat ze u geen tijd gaven om te praten maar meteen begonnen te slaan (CGVS, p. 20). U verklaart dat ze niet zeiden wat ze van u wilden en dat ze daarna gewoon weg gingen (CGVS, p. 20-21). Het komt dan ook over alsof u louter veronderstelt dat u werd aangevallen door de Taliban omwille van uw werk bij de Amerikanen, want u weet niet waar het concreet om ging. Bovendien stelt u dat de Taliban u willen vermoorden, de vraag rijst dan ook waarom ze dat op dat moment niet hebben gedaan. U stelt dat ze op dat moment het vuur niet openden omdat er vlakbij een politie checkpoint was (CGVS, p. 16), maar ook dat is opnieuw een loutere veronderstelling.

Wanneer u gevraagd wordt hoe de Taliban op de hoogte waren van uw werkzaamheden voor de Amerikanen, stelt u dat het de mensen en mullahs waren van uw dorp die de Taliban hierover informeerden, u werd ervan verdacht informatie door te geven aan de Amerikanen en u werd beschuldigd van spionage (CGVS, p. 18). Verder verklaart u na deze tweede aanval en voor uw vertrek uit Afghanistan even bij uw oom te hebben verbleven. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het kwam dat de Taliban u daar niet kwamen zoeken en opnieuw bedreigden, stelt u dat ze het adres van uw oom niet te weten kwamen en dat ze niet wisten dat u daar was (CGVS, p. 18). Het komt echter zeer onwaarschijnlijk over dat de mensen en mullahs van uw regio u eerst verklikken bij de Taliban omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikanen en dan even later de Taliban niet informeren over het feit dat u ondergedoken bent bij uw oom.

Voorgaande vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen omtrent de incidenten die de concrete aanleiding vormden voor uw vlucht trekken de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal op fundamentele wijze in twijfel.

Wanneer u tot slot gevraagd wordt wat u concrete actuele vrees is bij terugkeer naar Afghanistan, de vervolging met betrekking tot het incident rond de aanslag op S. (...) of de beschuldigingen van spionage door de mensen van uw dorp en de Taliban, antwoordt u eerder vaag en ontwijkend dat de enige angst die u hebt is dat u gedood zal worden (CGVS, p. 19). Wanneer u dan gevraagd wordt door wie, antwoordt u door de mensen die u aanvielen, namelijk de Taliban (CGVS, p. 19). Opnieuw blijft u zeer vaag en maakt u hier geen onderscheid tussen de twee aanvallen en de verschillende

daders. Wanneer u dan gevraagd wordt wat u weet over de actuele stand van zaken van uw probleem in Afghanistan, zegt u geen precieze informatie te hebben maar u 'denkt' dat ze nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS, p. 22). Dit is opnieuw louter een veronderstelling. U stelt dat uw oom u aan de telefoon verteld heeft dat ze na uw vertrek nog een paar keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 22), meer concreets kan u hier echter niet over vertellen. Aangezien deze bezoeken en bedreigingen van de Taliban verband houden met de directe aanleiding voor uw vertrek kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u uw oom hier meer over heeft doorgevraagd en dat u dan ook spontaan hier meer toelichting over zou kunnen geven.

Eveneens wanneer u gevraagd wordt naar uw reactie op uw probleem en of u ooit een klacht indiende bij de politie of elders om advies of bescherming vroeg, stelt dit niet te hebben gedaan. U was heel bang na de aanval, u stopte met uw job en verliet het land na een kort verblijf bij uw oom (CGVS, p. 21). Het komt ongeloofwaardig over dat u nooit hulp of bescherming vroeg aan de Amerikanen voor wie u 2 jaar werkte, juist omdat u omwille van dit werk verklaart te worden bedreigd en vervolgd. Ook met de eigenaar van het guesthouse zou u niet over deze problemen hebben gesproken (CGVS, p. 21), dit komt opnieuw zeer onlogisch over aangezien hij uw directe opdrachtgever was voor de Amerikanen.

Gezien het voorgaande kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4§2 a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Bovendien blijft uw kennis over de inhoud van deze documenten eerder vaag, zo bijvoorbeeld, in de brieven die u kreeg van de Taliban, wanneer u vertelt over de producten die u van hen zou moeten mixen met de voedingswaren die u leverde aan de Amerikanen. U kan niets concreet vertellen over welke producten dit zouden zijn of hoe dit in zijn werk zou moeten gaan (CGVS, p. 5). Ook is het vreemd dat u geen enkele foto kan tonen van uw werk met buitenlanders of van uw collega's in Kabul Guesthouse. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR

erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. Aangaande het feit dat verzoeker bijzonder vaag blijft over de gasten van het guesthouse waar hij manager zou zijn geweest meent hij dat het zeer onredelijk is te verwachten dat hij namen en details kan opsommen van de gasten.

De Raad meent dat zoals de bestreden beslissing stelt er meer concrete kennis van verzoeker met betrekking tot zijn cliënteel verwacht kan worden. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.2. Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het al dan niet rechtstreeks contact met de Amerikanen poneert verzoeker dat zijn antwoorden klaarblijkelijk verkeerd werden geïnterpreteerd. Vervolgens geeft hij een gedetailleerde uitleg over hoe het proces van inkopen en leveren verliep.

Daar waar verzoeker stelt dat hij nooit rechtstreeks met Amerikanen aan de ingang van de basis sprak maar slechts met tolken sprak stelt verweerder terecht dat verzoeker over *“de Amerikaan”* sprak onder meer *“als ik de goederen leverde ontmoette ik hem aan de ingang van de basis”* en verder *“dat het steeds dezelfde persoon betrof”* (gehoorverslag CGVS p.11). De (plots) gedetailleerde post-factum uitleg vermag dan ook geenszins de vastgestelde contradictie te ontkrachten.

2.1.3. Verzoeker herhaalt dat hij geen concrete informatie kan geven over de band tussen de eigenaar van het guesthouse en de Amerikanen.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.1.4. Verzoeker wijst naar zijn uitleg over het verloop van het uitwisselingsproces en de verwerking van mogelijke problemen met de Amerikanen. Hij kan zich niet herinneren dat er ooit problemen waren bij de levering.

De bestreden beslissing wees op zijn vaagheid tijdens het gehoor in dit verband: *“Ook over hoe het uitwisselingsproces van boodschappen en de betaling hiervoor dan wekelijks concreet verliep, blijven uw verklaringen vrij vaag en oppervlakkig. U vertelt dat u 2-3 keer per week naar de basis ging om goederen te leveren en dat op het einde van de week er een rapport werd opgesteld door uw baas van de geleverde goederen en de kosten. De Amerikanen stempelden dit af en u tekende en werd uitbetaald (CGVS, p. 12). U stelt dat het hierbij vaak ging om bedragen van 100en dollars (CGVS, p. 13), de vraag stelt zich dan ook hoe u deze hoge bedragen van de goederen kon betalen nog voor u het geld ontving van de Amerikanen. U vertelt ook verder niets concreet over hoe deze uitwisseling verliep en of er bijvoorbeeld soms problemen waren, of u steeds de juiste producten meebracht, of er soms vergissingen gebeurden en hoe dit dat in zijn werk ging (CGVS, p. 10-13). Indien u dit werk werkelijk zou gedaan hebben, kan van u verwacht worden dat u hier spontaan iets meer over vertelt.”*

De *a posteriori* uitvoerige uitleg van verzoeker overtuigt niet. Zijn stelling dat hij geen persoonlijk contact had met de Amerikanen is zoals reeds gesteld strijdig met zijn vroegere verklaringen.

2.1.5. Verzoeker meent dat er een interpretatiefout begaan werd daar waar hij verklaarde dat er nog mensen voor de Amerikanen werkten in de zin van dat er verschillende handelsrelaties waren tussen de Afghanen en de Amerikanen.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.6. Verzoeker beweert dat het thans te gevaarlijk is voor tolken om de basis te verlaten omdat iedereen weet dat ze voor de Amerikanen werken. Hij geeft ook een uitleg betreffende de motivatie van de Amerikanen om bij hem zaken te kopen en niet in hun eigen winkels, nl. dat het veel goedkoper was.

De bestreden beslissing stelt: *“Bovendien rijst eveneens de vraag waarom de Amerikanen in de eerste plaats iemand nodig hadden om deze boodschappen voor hen te doen, waarom ze dit niet zelf konden doen. Wanneer u gevraagd wordt naar welke boodschappen u juist moest doen voor de Amerikanen, welke producten u diende aan te kopen, dan stelt u dan het ging om voedingswaren, maar ook om grote hoeveelheden alcohol en antieke spullen, zoals edelstenen en ringen (CGVS, p. 10). Een eerste bemerking die zich hierbij stelt is dat de Amerikanen in Afghanistan hun eigen winkels hebben in of vlakbij de kampen waar ze verblijven - o.a. de Supreme Food Markets - en dat het bovendien daar is, in de bases zelf, dat meestal alcohol wordt verkocht en niet in de gewone voedingswinkels in de bazaars. Het komt bovendien onwaarschijnlijk over dat de Amerikanen niet zouden nadenken over hun imago wanneer ze wekelijks een Afghaan op pad zouden sturen om voor hen grote hoeveelheden alcohol te gaan kopen. Een tweede bemerking heeft te maken met de antieke spullen die u verklaart voor hen te moeten gaan kopen. Ook hier komt het weinig waarschijnlijk over dat de Amerikanen u antieke ringen en edelstenen zouden laten kopen ter waarde van 100en dollars, zonder daarbij stil te staan bij de risico's en straffen die verbonden zijn aan antiekroof in Afghanistan. Op regelmatige basis worden er voor de buitenlandse militairen immers legale markten georganiseerd binnen in de militaire kampen, waar zij op een veilige manier dergelijke inkopen kunnen doen en waar vooraf gescreende Afghaanse handelaars hun waren waaronder juwelen, kunstobjecten en andere zaken demonstreren en verkopen. (Informatie over shoppingmogelijkheden voor buitenlandse militairen werd toegevoegd aan het administratieve dossier.)”*

Verzoeker weerlegt de bestreden beslissing niet waar zij stelt dat het omwille van het delicate karakter weinig aannemelijk is dat de Amerikanen via een Afghaan grote hoeveelheden alcohol zouden laten inkopen in Afghaanse winkels, terwijl voornamelijk in de basis zelf alcohol verkocht wordt. Ook de aankoop voor honderden dollars aan antiquiteiten en juwelen die de kopers niet op voorhand zouden kunnen zien of keuren overtuigt niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.7. Verzoeker meent dat hij gewoon eerlijk heeft geantwoord op de vraag hoeveel aanvallen hij heeft ondergaan door te stellen dat het er twee waren. Hij poneert bovendien dat hij nooit beweerd heeft dat commandant Sayyav tot de Hezb-e-Islami partij behoort maar tot de Islami (moslim).

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker op de vraag “waarom hebt u uw land verlaten ?” antwoordde dat hij tweemaal aangevallen werd omdat hij weigerde met de Taliban samen te werken (gehoorverslag CGVS p.12). De vaststellingen daarover gemaakt in de bestreden beslissing blijven dan ook onverkort gehandhaafd.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat commandant Sayyav tot de Hezb-e-Islami partij behoort (gehoorverslag CGVS p.19) en dat de uitleg van verzoeker daaromtrent in de Afghaanse context weinig overtuigend is.

2.1.8. Verzoeker is er “thans” van overtuigd dat hij bij de tweede aanval door de Taliban werd aangevallen. Hij werpt ook op zijn buurt beter te kennen dan de tegenpartij en dat er wel degelijk een politie checkpoint is. Ook poneert hij dat hij bij zijn vertrek wel degelijk ten rade is gegaan bij de eigenaar van het guesthouse.

Verweerder stelt terecht dat het niet duidelijk is waarom verzoeker nu plots wel zeker zou zijn dat hij werd aangevallen door de Taliban. De gegevens waarop hij zich heden steunt zijn immers dezelfde als diegene waarvan hij kennis had tijdens het gehoor waarbij hij verklaarde niet te weten waarom hij aangevallen werd. Verder dient vastgesteld dat verzoeker zich andermaal beperkt tot een post-factum uitleg en het geven van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het is daarbij evident dat de bestreden beslissing stelde dat het een loutere veronderstelling was dat de Taliban het vuur niet openden omdat er checkpoint was in de buurt. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen hulp heeft gezocht bij de eigenaar van het guesthouse (gehoorverslag CGVS p.21).

De Raad stelt vast dat niet alleen Taliban Pashtou spreken en dat verzoeker niet nader bepaalt waaruit het speciaal uniform dat alleen door de Taliban zou gedragen worden zou bestaan. Ook ter zitting kan hij dit niet duidelijk verklaren, maar stelt hij dat zij duidelijk te herkennen zijn. Zijn verklaringen overtuigen niet.

2.1.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS